

HÂKİMLER VE SAVCILAR KURULU GENEL KURULU KARARI
(ETİK İHLALİ TESPİT KARARI)

Karar Numarası : ...

Karar Tarihi : ...

BAŞVURUNUN KONUSU

... eski hâlen ... hâkimi ... hakkında, aynı eyleme ilişkin olup, Hâkimler ve Savcılar Kurulu İkinci Dairesinin ... tarihli, E:..., K:... sayılı kararlarıyla 2802 sayılı Kanun'un 87. maddesi uyarınca işlem den kaldırılarak Yargı Etiği Bürosuna gönderilen ve ... Esas numaralarına kaydedilen dosyalar incelendi.

GEREĞİ GÖRÜŞÜLDÜ:

A- Yargı Etiği Yönünden Değerlendirmeye Esas Maddi Vaka

... eski hâlen ... hâkimi .....'nın, ... hâkimi olarak görev yaptığı dönemde ATGV'ye ait lojmanda ... tarihli kira sözleşmesiyle ikamet etmeye başladığı, ... tarihinde başka bir göreve atanması üzerine talebiyle oturma süresinin ... yılı Ocak ayı sonuna kadar uzatıldığı, ancak yasal süresi ... tarihinde sona ermesine rağmen lojmanı tahliye etmediği, bu nedenle ATGV tarafından ... tarihinde Ankara ... Sulh Hukuk Mahkemesinde kira alacağı ve tahliye davası açıldığı, mahkemenin ... tarihli ve E:..., K:... sayılı kararıyla tahliyeye hükmedildiği ve lojmanın yasal süresinin sona erme tarihinden itibaren 7 yılı aşan bir süre sonra tahliye edildiği, bu kapsamda eylemin, ilgilinin görev yerinden ayrılmasına rağmen tahsis edilen lojmanı süresinde tahliye etmemesinden ibaret olduğu anlaşılmıştır.

B- Yasal Çerçeve

6087 sayılı Kanun'un 7. maddesinin 2. fıkrasının (d) bendine göre, hâkim ve savcılarının uyması gereken etik davranış ilkelerini belirleme görevi Hâkimler ve Savcılar Kurulu Genel Kuruluna ait olup, Kurulun etik ilkeleri belirleme, bunlara uyulmasını denetleme ve istişare kararlarıyla danışma işlevini yerine getirme yetkisi bulunmaktadır. İlgilinin durumu, 2802 sayılı Kanun'un 3'üncü maddesi kapsamında görev yapan hâkim ve savcılar için bağlayıcı olan ve 06.03.2019 tarihinde kabul edilerek 14.03.2019 tarihli Resmî Gazete'de yayımlanan Türk Yargı Etiği Bildirgesi hükümleri çerçevesinde değerlendirilmiş; ayrıca ATGV Konut Yönetmeliği'nin somut olaya ilişkin hükümleri de gözetilmiştir.

C- Safahat

... Konut Tahsis Komisyonu Başkanlığınca, ... ilinde lojman tahsisi için sırada bekleyen hâkim ve savcılarının, ilgilinin lojmanı boşaltmaması nedeniyle mağdur olduğu belirtilerek Hâkimler ve Savcılar Kurulu Genel Sekreterliğine ihbarda bulunulmuş, ayrıca ATGV'den tahliye davası açılması talep edilmiştir. Bu kapsamda, Hâkimler ve Savcılar Kurulu Birinci Dairesinin ... numaralı dosyasında verilen ... tarihli ve ... sayılı soruşturma izni kararı ile Kurul Başkanı'nın ... tarihli oluru üzerine ilgili hakkında soruşturma başlatılmış; ilgili savunmalarında, ailesinin güvenliği, çocuklarının eğitimi ve sağlık durumu gibi nedenlerle lojmanı tahliye edemediğini, durumun hukuki bir ihtilaf olduğunu ve uygun şartlar oluştuğunda

taşıyacağını ifade etmiştir. Hâkimler ve Savcılar Kurulu İkinci Dairesinin ... tarihli ve E:..., K:... sayılı kararı ile soruşturma dosyasının Yargı Etiği Bürosuna gönderilmesine karar verilmiştir.

D- Değerlendirme

1- Yargı Etiği Denetiminin Kapsamı ve Niteliği

Yargı etiği denetimi, disiplin hukuku ve ceza sorumluluğundan bağımsız, kendine özgü bir normatif alanı ifade etmektedir. Hukuk düzeni asgari davranış sınırlarını belirlerken; yargı etiği, yargı mensubunun bu sınırların ötesinde göstermesi gereken meslekî özen, duyarlılık ve örnekliği konu edinmektedir.

Etik denetimin amacı, bir davranışın yargı mensubundan beklenen yüksek davranış standardı ile bağdaşıp bağdaşmadığını tespit etmek, yol göstermek ve kurumsal etik kültürü güçlendirmektir. Bu yönüyle etik, hukukun izin verdiği alanlarda dahi özdenetim, sorumluluk ve kamusal hassasiyet talep eden üst bir normatif çerçeve niteliği taşımaktadır.

Bu kapsamda etik değerlendirme, asgari hukuka uygunluk eşiğinde değil; yargı mesleğinin gerektirdiği yüksek davranış standardı düzleminde yapılır. Dolayısıyla bir davranışın dava konusu edilmemesi, disiplin veya ceza yaptırımına bağlanmaması yahut mali bir sonuç doğurmaması, söz konusu davranışı etik bakımdan meşru hâle getirmez.

2- İlgili Uluslararası Metinler Çerçevesinde Değerlendirme

Türk Yargı Etiği Bildirgesi kabul edilip yürürlüğe girmeden önce, yargı etiğine ilişkin uluslararası alanda benimsenmiş temel metinler Türk yargı sisteminde uygulama alanı bulmuştur. Bu kapsamda, Birleşmiş Milletler Bangalor Yargı Etiği İlkeleri, Hâkimler ve Savcılar Kurulunun 27.06.2006 tarih ve 315 sayılı kararıyla; Savcılar İçin Etik ve Davranış Biçimlerine İlişkin Avrupa İlkeleri (Budapeşte İlkeleri) ise yine Hâkimler ve Savcılar Kurulunun 10.10.2006 tarih ve 424 sayılı kararıyla kabul edilerek uygulamada referans alınmıştır. Bu gelişmeler, Türk yargı sisteminin etik değerlere yabancı olmadığını; aksine bu alanda uluslararası standartlarla erken dönemde temas kurmuş, bu standartları dikkate alan ve uygulamaya yansıtın kurumsal bir yapıya sahip olduğunu ortaya koymuştur.

Nitekim bu yaklaşım, yalnızca uluslararası metinlerle sınırlı kalmamış; Türk hukuk ve yargı geleneğinin kendi tarihsel birikimiyle de beslenmiştir. 1868–1876 yılları arasında hazırlanan Mecelle-i Ahkâm-ı Adliyye, Türk yargısına, hukuk kültürüne ve adalet anlayışına özgü etik ilke ve değerleri sistematik bir çerçevede ortaya koyan önemli bir tarihsel metin niteliği taşımaktadır. Bu köklü mirastan hareketle, söz konusu etik ilkelerin evrensel hukuk metinleriyle bütünleştirilerek çağdaş yargı pratiğine uyarlanması amacıyla hazırlanan Türk Yargı Etiği Bildirgesi; Hâkimler ve Savcılar Kurulu Genel Kurulu tarafından 06.03.2019 tarihinde kabul edilmiş, 14.03.2019 tarihli Resmî Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir. Bu itibarla, hâkimler ve savcılar bakımından bağlayıcı temel metin Türk Yargı Etiği Bildirgesi olmakla birlikte, Bangalor Yargı Etiği İlkeleri ile Budapeşte İlkelerinin Bildirgeye aykırı olmayan hükümlerinin de yorum ve uygulamada tamamlayıcı nitelikte dikkate alınmasının gerekli olduğu açıktır.

Somut olayda, ilgili hâkimin mevzuat gereği kullanım hakkı sona ermiş olmasına rağmen ATGV’ye ait lojmanı tahliye etmediği, bu durumun idari bildirim ve uyarılara karşın devam ettiği anlaşılmaktadır. Anılan fiil, salt bireysel bir barınma ihtiyacına ilişkin olmayıp, hâkimlerin ya da savcılarının hukuka bağlılığı, kamu kaynaklarına yaklaşımı ve yargı etiğine uygun davranma yükümlülüğü bakımından değerlendirilmesi gereken bir nitelik taşımaktadır.

Bangalor Yargı Etiği İlkeleri uyarınca hâkim, mahkeme içinde ve dışında, yargının ve yargıcın tarafsızlığına ilişkin olarak kamuoyunun, hukuk çevrelerinin ve dava taraflarının güvenini sağlayacak ve pekiştirecek davranışlar içinde olmakla yükümlüdür. Açık ve bilinen bir hukuki yükümlülüğe rağmen lojmanın tahliye edilmemesi, yargı mensuplarının hukukun üzerinde veya ayrıcalıklı bir konumda bulunduğu yönünde bir algı oluşmasına elverişli olup; özellikle idare ile birey arasındaki uyumsuzluklarda hâkimin tarafsızlığına ve hukuka bağlılığına duyulan güveni zedeleyici nitelik taşımaktadır.

Bangalor Yargı Etiği İlkeleri ayrıca, hâkimin kendisinden sâdır olan tüm davranışlarda mesleğin saygınlığıyla bağdaşmayan ve yakışık almayan görüntülerden kaçınmasını zorunlu kılmaktadır. ATGV'ye ait bir lojmanın, hukuki dayanak olmaksızın kullanılmaya devam edilmesi; herhangi bir kişi bakımından hukuka aykırı bir fiil niteliği taşıırken, bu fiilin bir hâkim tarafından gerçekleştirilmesi durumunda yargı mesleğinin vakarına zarar veren, kamuoyunda olumsuz algı yaratan ve “yakışık almayan davranış” kapsamında değerlendirilmesi gereken bir görünüm ortaya çıkarmaktadır.

Öte yandan, Bangalor Yargı Etiği İlkeleri'nde hâkimin meslekî davranışlarının, makul düşünen bir kişide herhangi bir serzenişe veya tereddüde yol açmaması gerektiği açıkça ifade edilmiştir. Kullanım hakkı sona ermiş bir lojmanın tahliye edilmemesi karşısında, makul bir kişinin hâkimin hukuka kendi davranışlarında da bağlı kalıp kalmadığı yönünde kuşku duyması objektif olarak mümkündür. Bu durum, etik ihlalin tespitinde esas alınan “makul kişi ölçütü” bakımından da olumsuz bir değerlendirmeyi zorunlu kılmaktadır.

Yargı etiğinin temel ilkelerinden biri, adaletin yalnızca fiilen sağlanması değil, aynı zamanda sağlandığının toplum nezdinde açıkça görülmesidir. Hâkimin hukuka aykırı bir fiili sürdürmesi, verdiği kararlar hukuken isabetli olsa dahi, yargının doğruluğu ve tutarlılığına ilişkin inancı zayıflatmakta; adaletin gerçekleştiğine dair görünümü olumsuz yönde etkilemektedir.

Bu itibarla, ilgili hâkimin kullanım hakkı sona ermesine rağmen söz konusu lojmanı tahliye etmemesinin; Bangalor Yargı Etiği İlkeleri'nde yer alan güven, meslekî vakar, uygun düşmeyen davranışlardan kaçınma ve adaletin görünür olması ilkeleriyle bağdaşmayacağı sonucuna varılmaktadır.

Avrupa Hâkimleri Danışma Konseyinin (CCJE) başta etik, uygunsuz davranışlar ve tarafsızlık olmak üzere, hâkimlerin mesleki davranışlarını düzenleyen ilke ve kurallar hakkında Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesinin dikkatine sunduğu 3 sayılı görüşünde; hâkimlerin görev başında ve özel yaşamlarında doğruluk çerçevesinde davranmaları gerektiği vurgulanmaktadır.

Bu çerçevede, Bangalor Yargı Etiği İlkeleri yanı sıra yargı etiği alanındaki diğer uluslararası metinlerin değerlendirilmesi sonucunda da; hâkimin kendisine tahsis edilen lojmanı, geçerli ve hukuken kabul edilebilir bir neden bulunmaksızın tahliye etmemesinin, sadakat, yasalara saygı, dürüstlük, doğruluk ilkeleriyle bağdaşmadığı açıkça ortaya çıkmaktadır.

3- Türk Yargı Etiği Bildirgesi Kapsamında Değerlendirme

Türk Yargı Etiği Bildirgesinin ilgili maddeleri şu şekildedir:

Dürüst ve tutarlıdır,

4.1. Dürüstlük ve doğruluğun, mesleğin gerektirdiği yüksek karakterin vazgeçilmez unsurları olduğunun bilinciyle, gerek meslekî yaşamlarında gerekse sosyal hayatlarında bu yönde bir duruş sergilerler.

4.2. Özü sözü bir kişilikleriyle oldukları gibi görünür ve göründükleri gibi olurlar.

4.3. Mesleki itibarlarının korunması için sözlerini yerine getirmekte hassasiyet gösterirler. Dürüstlüklerine gölge düşürebilecek durumlar içinde bulunmama konusunda özenli davranırlar.

4.4. Neticesinden olumsuz şekilde etkileneceklerini öngörseler dahi gerek iş ve işlemlerinde gerek söz ve davranışlarında doğruluktan ayrılmazlar.

Yargıya olan güveni temsil ederler,

5.1. Kendilerine duyulan güvenin, yargıya olan güvenle doğrudan ve ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğunun bilinciyle bütün işlem, eylem ve kararlarında yargıya güveni temin eder ve güçlendirirler.

5.2. Vakur duruşlarıyla adına karar verdikleri Türk Milleti başta olmak üzere, herkesin kendilerine güven duymasını sağlarlar.

5.4. Yargıya olan güveni tartışmalı hale getirebilecek veya zedeleyebilecek tutum ve davranışlardan her zaman ve her yerde titizlikle kaçınırlar.

5.5. Özel hayatlarında, meslekî güvenilirliklerine gölge düşürebilecek davranışlarda bulunmamaya hassasiyet gösterirler.

Mesleğe yaraşır şekilde davranırlar,

7.10. Hizmet gereklerini gözeterek kamu mal ve hizmetleri ile insan kaynaklarının en etkili ve doğru biçimde, amacına uygun olarak kullanılmasını temin ederler.

7.11. Meslekî saygınlığın korunabilmesi için özel hayatlarına gereken dikkati gösterirler.

Hâkimler; dürüstlük ve doğruluğun, hâkimlik mesleğinin temelini oluşturan yüksek karakterin ve etik bütünlüğün vazgeçilmez unsurları olduğunun bilinciyle hareket etmekle yükümlüdür. Bu yükümlülük, yalnızca yargısal faaliyetlerin icrası sırasında değil; meslekî yaşamın tüm alanlarında, sosyal ilişkilerde ve özel hayat dâhil olmak üzere her türlü tutum ve davranışta bu değerlere uygun bir duruş sergilenmesini gerektirir. Zira hâkimlik mesleği, diğer kamu görevlerinden farklı, kişisel davranışların dahi meslekî kimlikten bağımsız değerlendirilemediği, yüksek bir güven ve temsil sorumluluğunu içeren özel bir statüyü ifade etmektedir. Bu çerçevede hâkimlerden; özleri ile sözleri arasında tam bir uyum bulunan, oldukları gibi görünen ve göründükleri gibi olan bir kişilik sergilemeleri; meslekî itibarlarını yalnızca verdikleri kararların hukuki doğruluğuyla değil, üstlendikleri yükümlülüklerle sadakatleri, taahhütlerini zamanında ve eksiksiz yerine getirmeleri, idare ve kamuoyuyla kurdukları ilişkilerde güvenilir ve tutarlı bir tutum ortaya koymaları suretiyle korumaları beklenir. Bu kapsamda, dürüstlük ve doğruluklarına gölge düşürebilecek her türlü durumdan kaçınmak, hâkimlik mesleğinin taşıyıcı etik ilkelerinden biri olup; özel hayat kapsamında değerlendirilebilecek davranışlar dahi, meslekî güvenilirlik ve saygınlık üzerinde doğrudan etki doğurduğundan, hâkimlerin özel hayatlarında da gerekli dikkat ve özeni göstermelerini zorunlu kılmaktadır.

Bu çerçevede, söz konusu etik ilkelerin yalnızca soyut değerler olarak değil, somut davranışlarda görünür kılınması gerekmektedir. Hâkimlik mesleğinin gerektirdiği etik duruş, kişisel menfaat, kolaylık veya geçici kazanımlar karşısında dahi hukuka ve kurallara bağlılıktan taviz verilmemesini zorunlu kılmaktadır. Bu kapsamda, kendileri bakımından olumsuz sonuçlar doğacağını öngörseler dahi, hâkimlerin iş ve işlemlerinde, söz ve davranışlarında doğruluktan ayrılmamaları beklenir. Zira hâkimlik mesleğinde hukuka uygun davranmak bir tercih değil, meslekî kimliğin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu ilkenin ihlali, yalnızca bireysel bir davranış

sapması olarak değil; meslekî değerler sistemine yönelik bir zayıflama olarak değerlendirilmelidir.

Hâkimin bu yöndeki bireysel tutumu, yalnızca kendi meslekî sorumluluğu bakımından değil, yargıya duyulan kurumsal güven bakımından da belirleyici nitelik taşımaktadır. Hâkimlik mesleği, yalnızca hukuki uyuşmazlıkların çözümüne indirgenebilecek bir işlev taşımamakta; aynı zamanda toplumun adalet sistemine duyduğu güveni temsil etme sorumluluğunu da bünyesinde barındırmaktadır. Bu çerçevede, hâkimlere ve savcılara duyulan bireysel güven ile yargıya duyulan kurumsal güven arasında doğrudan ve ayrılmaz bir bağ bulunduğu tartışmasız olup, yargı mensubunun kişisel tutum ve davranışları, yargı kurumunun tarafsızlığına, dürüstlüğüne ve hukuka bağlılığına ilişkin toplumsal algıyı doğrudan etkilemektedir. Bu nedenle hâkimlerin; tüm işlem, eylem ve tutumlarında yargıya duyulan güveni temin eden ve güçlendiren bir yaklaşım içinde olmaları, yargıya olan güveni tartışmalı hâle getirebilecek veya zedeleyebilecek her türlü davranıştan her zaman ve her yerde titizlikle kaçınmaları beklenir. Vakur duruşlarıyla adına karar verdikleri Türk Milleti başta olmak üzere toplumun tüm kesimlerinin kendilerine ve yargı kurumuna güven duymasını sağlamak, hâkimlik mesleğinin ayrılmaz bir yükümlülüğünü oluşturmaktadır.

Bu nedenle yargı mensuplarından beklenen davranış standardı, diğer kamu görevlilerinden beklenen ölçünün belirgin şekilde ötesine geçmektedir. Mesleğe yaraşırılık ilkesi, hâkimlerin ve savcılarının yalnızca görevlerini ifa ederken değil; özel hayatlarında da toplumun yargıya duyduğu güveni sarsabilecek davranışlardan kaçınmalarını gerektirmektedir. Yargı mensupları, sürekli kamu gözetimi altında bulunmaları nedeniyle, diğer kişiler bakımından külfet olarak görülebilecek bazı kısıtlama ve yükümlülükleri mesleklerinin gereği olarak bilinçli şekilde kabul ederler.

Atama sonrası lojmanın süresi içinde tahliye edilmesi, hâkimlik mesleğinin gerektirdiği etik yükümlülüklerin doğal ve kaçınılmaz bir sonucudur. Ailevi, eğitim veya sağlıkla ilgili gerekçeler insani düzlemde anlaşılabilir olmakla birlikte; bu gerekçelerin, kamusal yükümlülükleri süresiz biçimde askıya alan bir sonuç doğurup doğurmayacağı hususu dikkate alındığında, kamu kaynağının süresiz ve tek taraflı biçimde kullanımını meşrulaştıracak şekilde ileri sürülmesi, mesleğe yaraşırılık standardıyla bağdaşmamaktadır.

Lojman, bu yönüyle salt bireysel bir barınma alanı olmayıp; eşitlik, ölçülülük ve hizmet gerekleri çerçevesinde tahsis edilmesi gereken bir kamu imkânı niteliği taşımaktadır. Bu nedenle, lojmanın tahsis süresi sona ermesine rağmen tahliye edilmemesi; yalnızca idari nitelikte bir yükümlülüğün ihlali olarak değerlendirilemeyecek, daha geniş etik ve kurumsal sonuçlar doğurmaya elverişli bir davranış olarak ortaya çıkacaktır. Bir kamu imkânının hukuki dayanaktan yoksun olarak kullanılmaya devam edilmesi, hâkimin kurallara bağlılığı, dürüstlüğü ve kamu kaynaklarına yaklaşımı konusunda kamuoyunda tereddüt yaratabilecek mahiyette olup, yargı mensubunun kişisel menfaat ile kamu yararı arasındaki dengeyi gözetmediği yönünde bir algı oluşmasına yol açabilecek niteliktedir. Bu tür bir durum, kamu kaynaklarının hizmet amacına uygun kullanımına ilişkin etik sorumluluğu zedelediği gibi, lojman tahsisi için sıra bekleyen meslektaşlar bakımından da meslekî dayanışma ve eşitlik ilkeleri üzerinde olumsuz bir etki doğurmaktadır.

İdare tarafından alınan tahliye kararına rağmen lojmanda ikamet edilmeye devam edilmesi, tekil ve anlık bir fiil olmayıp; her geçen gün yeniden ortaya çıkan ve kurumsal etkisi giderek artan, temadi eden bir davranış niteliği taşımaktadır. Etik değerlendirmede temadi unsuru, ihlalin yalnızca süresini değil, aynı zamanda yarattığı algının ağırlığını ve derinliğini de artırmaktadır.

Bu tür davranışlar, zaman ilerledikçe kamuoyunda ve meslek camiasında; ayrıcalık tanındığı, kurallardan muafiyet bulunduğu veya idari kararlara direnildiği yönünde bir izlenim doğurmaya elverişlidir. Anılan izlenim ise, yargının ahlaki otoritesini zedeleyen temel unsurlar arasında yer almaktadır.

Bu çerçevede, ilgili tarafından ileri sürülen, ATGV ile arasında hukuki bir ihtilaf bulunduğu yönündeki savunma, etik yönden yapılacak incelemenin kapsamını ortadan kaldırmaz. Zira etik sorumluluk, bir davranışın hukukten tartışılabilir veya yargılamaya konu edilebilir olmasından bağımsız olarak değerlendirilir. Etik inceleme bakımından belirleyici olan husus, bir davranışın hukukten tartışılabilir olup olmadığından öte yargı mensubundan beklenen etik sorumluluk ve davranış standardı ile uyumlu bulunup bulunmadığıdır.

Türk Yargı Etiği Bildirgesi, kamu mal ve hizmetlerinin amacına uygun, ölçülü ve adil biçimde kullanılmasını; bu kapsamda meslektaşların haklı beklentilerinin gözetilmesini zorunlu kılmaktadır. Lojman ihtiyacının yoğun olduğu ... gibi bir yerde, hukuki dayanağı ortadan kalkmış bir kullanımın sürdürülmesi, kamu kaynağının hizmet amacına aykırı biçimde kullanılması sonucunu doğurmaktadır.

Bu durum, aynı zamanda lojman tahsisi için sıra bekleyen meslektaşlar bakımından meslekî dayanışma ve eşitlik ilkelerini zedeleyici bir etki yaratmaktadır.

Bu çerçevede, yukarıda açıklanan ilke, değerlendirme ve tespitler birlikte ele alındığında, somut olayda ilgilinin davranışlarının Türk Yargı Etiği Bildirgesinde öngörülen etik standartlar bakımından bütüncül ve sonuç doğurucu bir değerlendirmeye tabi tutulması gerektiği açıktır.

Sonuç olarak, lojman kullanımına ilişkin yükümlülüklerin süresi içinde ve eksiksiz biçimde yerine getirilmemesi; yalnızca bireysel nitelikte bir idari sorumluluğun ihlali olarak değil, hâkimlik mesleğinin onurunu ve yargıya duyulan güveni zedeleyebilecek nitelikte bir tutum olarak değerlendirilmelidir. Bu tür davranışların, hâkimlerin ve savcılarının taşımaları gereken ve Türk Yargı Etiği Bildirgesinde yer verilen etik standartlarla bağdaşmadığı açıktır.

E- Sonuç

Yukarıda açıklanan gerekçelerle; ... eski hâlen ... hâkimi .....'nın ... ilindeki görevinden ayrıldıktan sonra ... ilinde kendisine tahsisli, mülkiyeti Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfı'na ait lojmanı, yasal oturma süresi sona ermesine rağmen tahliye etmeyerek aleyhine yargı yoluna başvurulmasına da sebebiyet vermesi ve lojmanı, boşaltılması gereken yasal sürenin bitiminden sonra 7 yıldan fazla kullanmaya devam etmesi şeklindeki eylemlerinin, Türk Yargı Etiği Bildirgesi'nde yukarıda belirtilen etik ilkeleri ihlal ettiğinin tespitine,

6087 sayılı Hâkimler ve Savcılar Kurulu Kanunu'nun 33'üncü maddesinin 1. fıkrası uyarınca, kararın tebliği tarihinden itibaren on gün içerisinde; Hâkimler ve Savcılar Kurulu Genel Sekreterliğine veya Genel Sekreterliğe gönderilmek üzere Cumhuriyet başsavcılıklarına, adli yargı ilk derece mahkemesi adalet komisyonu başkanlıklarına, bölge idare mahkemesi başkanlıklarına veya yurtdışında Türk konsolosluklarına verilecek dilekçe ile Hâkimler ve Savcılar Kurulu Genel Kurulu nezdinde yeniden inceleme kanun yolu açık olmak üzere oy birliği ile karar verilmiştir.